

[Tove Nielsen.]

dringerne og opgaverne er også anderledes. Byrdefordelingen imellem staten, amterne og kommunerne er ændret, idet vi i nærdemokratiets navn har lagt flere og flere opgaver ud til primær- og amtskommunerne.

Derfor er det vigtigt, at vi bestræber os på at anvende ressourcerne på den bedst mulige måde, og det er også vigtigt, at vi undgår overflødige overlapninger inden for forskningsområdet som sådant.

Efter oprettelsen af statens 6 forskningsråd er det jo indlysende, at vi må koordinere forskningsindsatsen. Derfor finder vi i venstre også, at det er rigtigt, at sammensætningen af socialforskningsrådet ændres, så der kommer repræsentanter med fra statens samfundsvidenskabelige forskningsråd, fra statens lægevidenskabelige forskningsråd og fra statens humanistiske forskningsråd.

Ligeledes finder vi det rigtigt, at ministeren ud over det, der er foreslået i betænkningen fra 1975, foreslår én repræsentant fra Dansk Arbejdsgiverforening og én repræsentant fra LO til socialforskningsrådet.

Der tales så meget om samfundsrelevant forskning, og netop inden for socialforskningsinstituttets arbejdsfelt er det af stor betydning, at repræsentanter fra arbejdslivets område knyttes så tæt som muligt til dette forskningsområde. Disse mennesker har problemerne fra dagligdagen, fra dagliglivets arbejde tættest inde på livet og ved, hvor skoen trykker. Derfor skal de også med.

Hvad angår den første ændring, om, at socialforskningsinstituttet ud over instituttets øvrige opgaver kan yde råd og vejledning i forbindelse med forberedelse og gennemførelse af lovgivning og offentlige myndigheders planlægning, vil jeg gerne spørge ministeren, om der ikke burde stå »skal« i stedet for »kan«. Jeg føler i hvert fald, at vi i lovgivningsarbejdet har stærkt behov for at kunne trække på den ekspertise, der findes; jeg tror, det ville være gavnligt, om der stod »skal«.

Vi mener også, netop fordi så mange opgaver er lagt ud til kommunerne, at det er rigtigt, at der nedsættes et rådgivende udvalg vedrørende kommunerne; kontakten skal styrkes mellem instituttet og brugerne. Jeg behøver vel knap nok at sige, at vi naturligvis er enige i, at socialforskningsinstituttet skal offentliggøre sine arbejdsresultater.

Det, jeg har sagt, skal og kan udelukkende

opfattes som en positiv indstilling over for lovforslaget som sådant, men jeg vil dog ikke udlade at sige, at jeg savner noget i dette forslag. Forskning koster penge – det ved vi alle – og derfor undrer jeg mig lidt over, at ministeren ikke har fulgt statsrevisorernes idé om at lade en større del af forskningen foregå mod betaling, altså bestilt forskning mod betaling.

Derfor vil jeg gerne spørge, om ministeren ikke mener, at vi netop på baggrund af de lovændringer, vi nu skal foretage, burde gå ind på denne tankegang, som jeg selv finder meget fornuftig og sund. For stadig at blive ved det økonomiske lyder det jo i disse tider meget tiltalende, at dette lovforslag ikke medfører merudgifter, men – og der er altså et men – ifølge bemærkningerne forudsættes det i betænkningen fra 1975, at der vil ske en vis udvidelse af instituttets virksomhed, hvilket jo altså må betyde merudgifter.

Jeg vil derfor gerne spørge socialministeren, om hun her i salen i dag kan løfte sløret lidt for, i hvilken størrelsesorden der vil blive foreslået merudgifter. Jeg finder nemlig, at det må høre hjemme i den helhed, vi her behandler.

Men som sagt, venstre tilsiger positiv medvirken i udvalgsarbejdet.

Dohrmann (FP):

Det er grove løjer, det her. For 10 måneder siden stod jeg her på talerstolen og dokumenterede, at det eneste rigtige var at nedlægge det både dyre og ubrugelige socialforskningsinstitut, og at man brugte pengene til noget mere fornuftigt.

Minsandten om ikke socialministeren nu kommer med et forslag om en udvidelse, oven i købet med nogle ledsagende bemærkninger om, at det ikke vil medføre merudgifter. På hvilke områder har ministeren tidligere fået udvidet sit område, uden at det har kostet penge? Det er sådan noget, jeg kalder vildledning af folketinget.

Fremskridtspartiet mener fortsat, at socialforskningsinstituttet skal nedlægges. De fleste undersøgelser og resultater kendes i forvejen, selv af børn, hvis de da ikke ligefrem er så tabelige og formålsløse, at selv børn ikke gider beskæftige sig med det. Jeg kan eksempelvis nævne den undersøgelse, som konstaterer, at der er lidt større kunstinteresse blandt enlige mødre end blandt enlige mænd, medens der ifølge undersøgelsen ingen forskel skulle være på dem, der er gift.